

Beslutningsforslag nr. B 75. Fremsat den 5. februar 1985 af Lenger (VS), Albrechtsen (VS), Anne Grete Holmsgård (VS), Elisabeth Bruun Olesen (VS) og Tinning (VS)

Forslag til folketingsbeslutning

om nedbringelse af ventetiderne til anstalter og arresthuse

Folketinget opfordrer regeringen til at fremsætte lovforslag om, at enhver afsoning betragtes som påbegyndt 4 måneder efter

domsafsigelsen, uanset om der er plads i anstalter og arresthuse.

Bemærkninger til forslaget

1. Generelle bemærkninger

Fra alle sider betragtes det som uheldigt, at der ofte går lang tid mellem domsafsigelse og afsoningens påbegyndelse. Hvis der overhovedet er nogen specialpræventiv virkning i at spærre lovovertrædere inde, så er den forsvundet, hvis der går lang tid fra domsafsigelsen til straffuldbyrdelsen.

Dertil kommer, at ventetiden er en straf i sig selv. For det første er det en psykisk belastning at gå og vente på at skulle afsones. For det andet er det umuligt at planlægge noget som helst. Den tid, som straffuldbyrdelsen berøver den dømtes liv, forlænges med en periode svarende til ventetiden. Masser af dømte har oplevet, at de må udsætte påbegyndelse af en uddannelse ofte med et helt år på grund af uddannelsesstedernes terminer, og nogen motivation til at påbegynde et fast arbejde er der naturligvis heller ikke i venteperioden. For

det tredje sker det ofte, at afsoningen pludselig bryder ind i et uddannelsesforløb eller et arbejde, som den dømte alligevel har påbegyndt.

Ventetiden er løbende søgt reguleret gennem udvidelser eller begrænsninger i kapaciteten i anstalter og arresthuse. Denne metode er imidlertid – efter forslagsstillernes opfattelse – ikke tilstrækkelig fleksibel, og den rummer en alvorlig risiko for, at udvidelser af kapaciteten bliver permanente.

2. Forslagets indhold

Forslagsstillerne foreslår derfor en regel om, at afsoningen betragtes som påbegyndt 4 måneder efter domsafsigelsen. En sådan regel vil virke fleksibelt, og ventetiden – der *virker* som en straf – vil på den måde også blive *betraktet* som en straf.

Reglen tænkes ikke at skulle omfatte dømte, som selv ansøger om udsættelse.